

Početna stranica>Pokretanje sudskog postupka>Gdje i kako>**Pravo koje države je mjerodavno?**
Pravo koje države je mjerodavno?

Italija

1 Izvori važećih pravila

Izvori međunarodnog privatnog prava u Italiji obuhvaćaju domaće pravo, propise Europske unije i međunarodne konvencije kojih je Italija potpisnica.

1.1 Nacionalna pravila

U Italiji su pitanja međunarodnog privatnog prava uređena Zakonom br. 218 od 31. svibnja 1995., koji je zamijenio članke od 16. do 31. općih pravnih odredbi koje se nalaze na početku Građanskog zakonika (*Codice Civile*).

1.2 Multilateralne međunarodne konvencije

Cjelovit popis multilateralnih konvencija koje su na snazi

Za multilateralne konvencije koje su na snazi u Italiji vidjeti [popis u prilogu \(13 Kb\)](#) (13 Kb) .

1.3 Glavne bilateralne konvencije

Neiscrpan popis bilateralnih konvencija koje sudovi najčešće primjenjuju

Bilateralne konvencije koje su se u prošlosti primjenjivale na pitanja međunarodnog privatnog prava između Italije i drugih pojedinačnih država članica Europske unije zamijenjene su zakonodavstvom Zajednice donesenim u istom području. Uredbe koje se najčešće primjenjuju: Uredbe koje se najčešće primjenjuju: Uredba (EZ) br. 1393/2007 o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima, Uredba Vijeća (EZ) br. 1206/2001 o suradnji između sudova država članica u izvođenju dokaza u građanskim ili trgovačkim stvarima, Uredba Vijeća (EZ) br. 2201/2003 o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u bračnim sporovima i u stvarima povezanim s roditeljskom odgovornošću te Uredba (EU) br. 1215/2012 o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima.

Kad je riječ o pitanjima između Italije i trećih zemalja, bilateralne konvencije koje se najčešće primjenjuju su one o pravnoj pomoći te o priznavanju i izvršenju sudskih odluka koje su na snazi s Argentinom (Rim, 9. prosinca 1987.), Brazilom (Rim, 17. listopada 1989.), Ruskom Federacijom i drugim državama bivšeg SSSR-a (Rim, 25. siječnja 1979.), republikama bivše Jugoslavije (Beograd, 7. svibnja 1962.), pojedinim bivšim dominionima Ujedinjene Kraljevine, uključujući Australiju i Kanadu (London, 17. prosinca 1930.), Švicarskom (o priznavanju i izvršenju odluka građanskih i trgovačkih sudova, Rim, 3. siječnja 1933., te o odštetama za prometne nezgode, Rim, 16. kolovoza 1978.), Bugarskom (Rim, 18. svibnja 1990.), Rumunjskom (Bukurešt, 11. studenoga 1972.) i Turskom (Rim, 10. kolovoza 1926.).

2 Provedba pravila o sukobu prava

2.1 Obveza suca da na vlastitu inicijativu primijeni pravila o sukobu prava

U kojem opsegu i u kojim okolnostima?

Na temelju talijanskog prava sud mora na određeni predmet o kojem odlučuje primijeniti pravila o sukobu zakona po službenoj dužnosti: mora utvrditi mjerodavno pravo bez ograničavanja na bilo koje podneske stranaka u pogledu predmeta spora (*iura novit curia*). Za potrebe istraživanja stranog prava sudac može dobiti pomoć od Ministarstva pravosuđa i na temelju Londonske konvencije o stranom pravu iz 1968.

2.2 Upućivanje

Ako se u skladu s pravilima suda koji odlučuje o predmetu koja se odnose na sukob zakona mjerodavnim proglasi strano pravo, može se dogoditi da se pravilima o sukobu zakona u tom stranom pravu mjerodavnim proglasi neko drugo pravo (načelo „uzvraćanja i daljnjeg upućivanja”, *renvoi*).

Na primjer, na temelju francuskog pravila o sukobu zakona svojstvo engleskog državljanina koji boravi u Francuskoj uređeno je engleskim pravom. Međutim, u engleskom pravilu o sukobu zakona upućuje se na pravo zemlje boravišta, tj. na francusko pravo.

Što se događa u Italiji u tom slučaju? Što se događa ako je u skladu s talijanskim pravom mjerodavno pravo druge države, u kojem se pak upućuje natrag na talijansko pravo ili na pravo treće zemlje?

Svaki put kad se na temelju talijanskog prava mjerodavnim proglašava pravo druge države, u kojem se pak upućuje na pravo neke treće države, prihvaća se načelo *renvoi* i pravo te treće države primjenjuje se samo u sljedećim slučajevima:

1. ako pravo treće države prihvaća načelo *renvoi*
2. ako načelo *renvoi* upućuje na talijansko pravo.

Renvoi ne postoji ako su stranke odabrale mjerodavno strano pravo ili ako se ono odnosi na oblik akata ili u slučaju izvanugovornih obveza.

2.3 Promjena povezujućeg faktora

Što se događa ako se povezujući čimbenik promijeni, npr. u slučaju prijenosa pokretnina?

Primjenjuju se prethodno navedena pravila.

2.4 Iznimke od uobičajene primjene pravila o sukobu

Mogu li sudovi odbiti primijeniti mjerodavno strano pravo na koje se upućuje ako ono nije u skladu s međunarodnim javnim poretom? Odnosno postoje li zakoni ili druga nacionalna pravila koja imaju prednost pred pravilima o sukobu zakona (obvezne odredbe u smislu *lois de police*)?

Na temelju talijanskog prava (članak 16. Zakona 218/1995) sud ne može primijeniti strano pravo na koje se upućuje ako su učinci tog prava „u suprotnosti s javnim poretom” (*contrari all'ordine pubblico*). To se obično tumači u smislu „međunarodnog javnog poretka”. Sposobnost i ostali uvjeti za sklapanje građanske zajednice uređeni su domaćim pravom svake stranke koja ulazi u zajednicu u trenutku njezina ugovaranja. Međutim, ako na temelju mjerodavnog prava nije dopuštena građanska zajednica između odraslih osoba istog spola, primjenjuje se talijansko pravo (članak 32.b Zakona 218 iz 1995.).

U slučajevima sukoba zakona (članak 17. prethodno navedenog zakona) prednost ima talijansko pravo i nisu dopuštena odstupanja, neovisno o upućivanju na strano pravo, ako je tako propisano svrhom i područjem primjene odredbi talijanskog prava (to se naziva „prevladavajućim obveznim odredbama” – *norme di applicazione necessaria*).

2.5 Dokaz stranog prava

Uloge suca i stranaka

Sudac je odgovoran za utvrđivanje stranog prava. U tome mu mogu pomoći stranke, sveučilišta ili Ministarstvo pravosuđa.

Koji se oblici dokaza priznaju?

Za dokazivanje stranog prava mogu se upotrijebiti instrumenti navedeni u međunarodnim konvencijama, informacije koje su dostavila strana tijela preko Ministarstva pravosuđa i mišljenja stručnjaka ili specijaliziranih tijela.

Što se događa ako se strano pravo ne može utvrditi?

Ako je to moguće, sud će primijeniti pravo utvrđeno na temelju drugih povezujućih čimbenika koji su prisutni u predmetima određene vrste. Ako to nije slučaj, primjenjuje se talijansko pravo.

3 Pravila o sukobu prava

3.1 Ugovorne obveze i pravni akti

U članku 57. Zakona 218/1995 navodi se da je mjerodavno pravo za ugovorne obveze pravo navedeno u Rimskoj konvenciji od 19. lipnja 1980.

Tom se konvencijom općenito utvrđuje da je mjerodavno pravo za ugovore ono pravo koje su odabrale stranke.

Ako ni jedno pravo nije odabrano, pravo koje se primjenjuje pravo je one države s kojom je ugovor najbližije povezan, no ono podliježe primjeni svih drugih međunarodnih konvencija koje se mogu odnositi na konkretnu obvezu (npr. Haška konvencija iz 1955. o prodaji pokretne imovine ima prednost u primjeni pred Rimskom konvencijom iz 1980.).

Međutim, primjena prava utvrđenog na temelju međunarodne konvencije ili volje stranaka može biti odbijena ako nije u skladu s javnim poretom (na primjer, ako nije u skladu s obveznim pravilima ili odredbama o sigurnosti).

Nakon provedbe Uredbe (EZ) br. 593/2008 („Uredba Rim I”) slučajevi ugovora s prekograničnim obilježjima u koje su uključene države članice EU-a više ne podliježu pravilima utvrđenima u međunarodnim konvencijama, nego su uređeni tom uredbom.

Uredbom se predviđa da je osnovni kriterij za utvrđivanje mjerodavnog prava za ugovorni odnos odabir stranaka. Međutim, na temelju prava koje su odabrale ugovorne stranke ne može se ograničiti primjena prevladavajućih obveznih odredbi u pravnom sustavu s kojim je ugovor najbližije povezan.

Ako ni jedno pravo nije odabrano, Uredbom se predviđa niz posebnih kriterija za povezivanje za pojedine vrste ugovora. Na primjer:

ugovor o prodaji robe uređen je pravom zemlje u kojoj prodavatelj ima uobičajeno boravište

ugovor o najmu imovine uređen je pravom zemlje u kojoj se nalazi imovina

ugovor o pružanju usluga uređen je pravom zemlje u kojoj pružatelj usluga ima uobičajeno boravište.

Nadležnost te priznavanje i izvršenje sudskih odluka u takvim stvarima uređeni su Uredbom (EU) br. 1215/2012 („Uredba Bruxelles Ia” ili „Uredba Bruxelles I bis”).

3.2 Izvanugovorne obveze

Prethodno navedenim Zakonom 218/1995 utvrđuju se pravila koja se primjenjuju u sljedećim slučajevima izvanugovornih obveza:

jednostrano obećanje (pravo države u kojoj je dano obećanje)

kreditni instrumenti (Ženevska konvencija iz 1930. o mjenicama i zadužnicama, Ženevska konvencija iz 1931. o čekovima; dok su u slučaju drugih kreditnih instrumenata primarne obveze uređene pravom države u kojoj je izdan instrument)

zastupništvo (pravo države u kojoj zastupnik ima poslovni nastan ili u kojoj primarno izvršava svoje druge ovlasti)

obveze koje proizlaze iz prava (pravo mjesta gdje je nastupio događaj iz kojeg proizlaze obveze)

odgovornost za protupravno postupanje (pravo države u kojoj je događaj nastupio, ali, na zahtjev oštećene strane, pravo države u kojoj je nastupio događaj iz kojeg proizlazi šteta, a ako predmet obuhvaća državljane samo jedne države, primjenjuje se pravo te države).

Nakon provedbe Uredbe (EZ) br. 864/2007 („Uredba Rim II”) slučajevi s prekograničnim obilježjima u koje su uključene države članice EU-a podliježu toj uredbi. Uredbom se predviđa da su obveze koje proizlaze iz protupravnog postupanja, iz odgovornosti koja proizlazi iz poslovanja prije sklapanja ugovora, iz odgovornosti koja nastane tijekom upravljanja poslovima drugih osoba i iz neopravdanog bogaćenja uređene pravom zemlje u kojoj nastane šteta, neovisno o zemlji u kojoj je nastupio događaj iz kojeg proizlazi šteta. Stranke mogu odabrati pravo na temelju sporazuma koji su sklopile nakon što je nastupio događaj iz kojeg proizlazi šteta.

Nadležnost te priznavanje i izvršenje sudskih odluka u takvim stvarima uređeni su Uredbom (EU) br. 1215/2012 („Uredba Bruxelles Ia” ili „Uredba Bruxelles I bis”).

3.3 Osobni status, njegovi aspekti s obzirom na građanski status (ime, prebivalište, svojstvo)

Osobni status i sposobnost te postojanje i sadržaj osobnih prava, uključujući pravo na ime, uređeni su domaćim pravom zainteresirane strane, osim u slučaju prava koja proizlaze iz obiteljskih odnosa, na koja se pravila za upućivanje utvrđena u Zakonu 218/1995 primjenjuju na pojedinačnoj osnovi.

3.4 Uspostava odnosa roditelj-dijete, uključujući posvajanje

Srodstvo i državljanstvo stječu se na temelju nacionalnog prava države roditelja ili jednog od roditelja u trenutku rođenja. Odnos između roditelja i djeteta te osobni i financijski odnosi između roditelja i djeteta, uključujući roditeljsku odgovornost, uređeni su nacionalnim pravom djeteta u trenutku rođenja.

Međutim, unatoč tim upućivanjima na druga prava, prednost pred stranim pravom imat će talijansko zakonodavstvo, u koje je ugrađeno načelo da postoji samo jedan status „djeteta” (stoga prema djeci rođenoj u bračnim i izvanbračnim zajednicama treba postupati jednako), kojim se roditeljska odgovornost prenosi na oba roditelja i oba roditelja moraju uzdržavati dijete te se sudovi ovlašćuju da donesu mjere kojima se ograničuje ili ukida roditeljska odgovornost u slučajevima ponašanja kojim se šteti djetetu.

Ako se podnese zahtjev talijanskom sudu za posvojenje djeteta, čime se djetetu priznaje status zakonitog djeteta, primjenjuje se talijansko pravo (Zakon 184/1983). Članci 29. i dalje Zakona 184/1983 sadržavaju, među ostalim, posebno pravilo za slučajeve kad zahtjev za posvojenje strane djece podnose osobe koje borave u Italiji kojim se provode zahtjevi iz Haške konvencije od 29. svibnja 1993. koji se odnose na međunarodno posvojenje.

Kad je riječ o ostalim pravilima o sukobu zakona, članak 38. Zakona 218/1995 sadržava detaljne odredbe o različitim scenarijima.

Nadležnost te priznavanje i izvršenje sudskih odluka koje se odnose na roditeljsku odgovornost uređeni su Uredbom (EZ) br. 2201/2003.

3.5 Brak, nevjenčani parovi/parovi u izvanbračnoj zajednici, partnerstva, razvod, sudski razvod, obveze uzdržavanja

Kad je riječ o bračnim sporovima, osobni odnosi između bračnih drugova uređeni su pravom države čiji su bračni drugovi državljani, ako imaju isto državljanstvo, odnosno, u protivnom, pravom države u kojoj su proveli većinu svojeg bračnog života.

Mjerodavno pravo za osobne odnose u pravilu se proširuje i na režime bračne stečevine kojima se uređuje zajedničko ili zasebno vlasništvo nad imovinom, ali mogu se primijeniti iznimke ako se oba bračna druga slože s tim ili u drugim slučajevima kako je posebno predviđeno pravom.

U talijanskom pravu priznaju se i zajednice osoba istog spola (*unioni civili* „građanske zajednice”), koje podliježu gotovo istim zakonskim pravilima kao i brak, isključujući pravo na posvojenje. Građanske zajednice uređene su pravom države u kojoj je sklopljena zajednica, osim ako je jedna od strana zatražila od suda da primijeni pravo države u kojoj su proveli najveći dio zajedničkog života. Mjerodavno pravo za imovinske režime isto je tako pravo države u kojoj je sklopljena građanska zajednica, ali moguće je u registar upisati sporazum između stranaka kojim se određuje da je mjerodavno pravo pravo one države u kojoj boravi barem jedna od stranaka ili čiji je državljanin.

Brak koji je talijanski državljanin sklopio u inozemstvu s osobom istog spola ima pravne učinke građanske zajednice uređene talijanskim pravom.

Sudska rastava i razvod te prestanak građanske zajednice uređeni su Uredbom (EU) br. 1259/2010, koja ima prednost pred Zakonom 218/1995. Na temelju te uredbe bračni drugovi (ili registrirani partneri) mogu odrediti mjerodavno pravo, pod uvjetom da je ono jedno od sljedećih prava: pravo države u kojoj oboje

borave, pravo posljednje države u kojoj su zajedno boravili ako jedan od njih i dalje ondje boravi u trenutku sporazuma, pravo države čiji je državljanin jedan od njih ili pravo suda koji odlučuje o predmetu. Ako stranke nisu sklopile sporazum, primjenjuju se isti povezujući čimbenici prema prioritarnom redu (prvi ima prednost pred drugim itd.).

Konačno, osobe koje nisu vjenčane ili su u građanskoj zajednici mogu sklopiti sporazume o zajedničkom životu. Ti su sporazumi uređeni pravom države čiji su partneri državljani, ako imaju isto državljanstvo, odnosno, u protivnom, pravom države u kojoj su proveli većinu svojeg zajedničkog života.

Obveze uzdržavanja obitelji uređene su u skladu s Haškom konvencijom od 2. listopada 1973.

Nadležnost te priznavanje i izvršenje sudskih odluka koje se odnose na bračne sporove uređeni su Uredbom (EZ) br. 2201/2003.

3.6 Bračnoimovinski režimi

U Italiji je na snazi opće načelo da je bračna stečevina u zajedničkom vlasništvu (*comunione dei beni*).

Bračni drugovi mogu umjesto toga odabrati alternativni sustav, kao što je onaj u kojem svaki od njih ima zasebno vlasništvo nad svojom imovinom (*separazione dei beni*), ili neko drugo rješenje na temelju međusobnog dogovora.

3.7 Oporuke i nasljedstva

Potrebno je razlikovati dva razdoblja.

Ako je postupak nasljeđivanja pokrenut (*apertura della successione*) prije 17. kolovoza 2015., nasljeđivanje je uređeno nacionalnim pravom države pokojnika u trenutku smrti. Oporučitelj za svojeg života može, na temelju izjave u oporuci, mjerodavnim pravom za nasljeđivanje proglasiti pravo zemlje u kojoj boravi.

Ako je oporučitelj talijanski državljanin, taj odabir ne utječe na prava nasljednika koji borave u Italiji i koji imaju zakonsko pravo na dio imovine (*legittimari*, članak 46. Zakona 218/1995).

Za postupke nasljeđivanja pokrenute 17. kolovoza 2015. i kasnije primjenjuje se Uredba (EU) br. 650/2012 i njome se zamjenjuju rješenje opisano u prethodnom tekstu. Takva su nasljeđivanja uređena pravom države u kojoj je pokojnik imao uobičajeno boravište u trenutku smrti. Oporučitelj može odrediti da pravo kojim se uređuje njegovo nasljeđivanje bude pravo one države čiji je državljanin u trenutku odabira ili u trenutku smrti. Uredbom se ujedno uvodi Europska potvrda o nasljeđivanju, kojom se potvrđuje status njezina nositelja kao nasljednika, legatara ili izvršitelja u različitim državama članicama.

3.8 Nekretnine

Nepokretna i pokretna imovina (ne smatra se da je u ovom kontekstu korisno razlikovati detaljna pravila o nematerijalnoj imovini).

Imovinska i ostala stvarna prava uređena su pravom države u kojoj se nalazi imovina.

U slučaju nepokretne imovine koja se nalazi u državi članici EU-a primjenjuje se Uredba (EU) br. 1215/2012 („Uredba Bruxelles Ia” ili „Uredba Bruxelles I bis”): njome se određuje da su za stvarna prava na nepokretnu imovinu nadležni sudovi države članice u kojoj se imovina nalazi.

3.9 Nesolventnost

U talijanskom pravu ne postoji izravna odredba o mjerodavnom pravu u slučaju sukoba zakona koji se odnose na nesolventnost.

Jedinstvena pravila o sukobima zakona među državama članicama EU-a utvrđena su u Uredbi (EU) br. 848/2015. Njome se predviđa da se postupci u slučaju nesolventnosti pokreću u onoj državi članici u kojoj se nalazi središte dužnikovih glavnih interesa. Pravo koje se primjenjuje na postupke u slučaju nesolventnosti i na njihove učinke pravo je one države članice na čijem se državnom području pokreću takvi postupci.

Popis multilateralnih konvencija kojih je Italija potpisnica

1. BRAK, RASTAVA, RAZVOD

Haška konvencija od 1. lipnja 1970. o priznavanju razvoda braka i zakonskih rastava.

Konvencija Vijeća Europe o sprječavanju i borbi protiv nasilja nad ženama i obiteljskog nasilja, otvorena za potpisivanje u Istanbulu 11. svibnja 2011. (Zakon br. 77. od 27. lipnja 2013.).

2. OČINSTVO I POSVOJENJE

Minhenska konvencija od 5. rujna 1980. o mjerodavnom pravu za imena i prezimena.

Haška konvencija od 29. svibnja 1993. o zaštiti djece i suradnji u vezi s međudržavnim posvojenjem.

3. MALOLJETNICI

Haška konvencija od 5. listopada 1961. o ovlastima tijela i primjenjivom pravu s obzirom na zaštitu maloljetnika.

Haška konvencija od 25. listopada 1980. o građanskopravnim aspektima međunarodne otmice djece.

Europska konvencija iz Luksemburga od 20. svibnja 1980. o priznavanju i izvršenju odluka koje se odnose na skrbništvo nad djecom i ponovnu uspostavu skrbništva nad djecom.

Haška konvencija od 19. listopada 1996. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju, ovrsi i suradnji u području roditeljske odgovornosti i mjerama za zaštitu djece (Zakon br. 101 od 18. lipnja 2015.).

4. OBVEZE UZDRŽAVANJA U OBITELJSKIM ODNOSIMA

Njujorška konvencija od 20. lipnja 1956. o ostvarivanju alimentacijskih zahtjeva u inozemstvu.

Haška konvencija od 2. listopada 1973. o priznavanju i izvršavanju odluka povezanih s obvezama uzdržavanja.

Haška konvencija od 2. listopada 1973. o mjerodavnom pravu za ugovorne obveze.

5. DRŽAVLJANSTVO I OSOBE BEZ DRŽAVLJANSTVA

Njujorška konvencija od 28. rujna 1954. o statusu osoba bez državljanstva.

Ženevska konvencija od 28. srpnja 1951. o statusu izbjeglica i Njujorški protokol od 31. siječnja 1967.

6. NASLJEĐIVANJE

Vašingtonska konvencija od 26. listopada 1973. kojom se utvrđuje jedinstveno pravo o obliku međunarodne oporuke.

Haška konvencija od 2. listopada 1973. o međunarodnom upravljanju ostavinom.

7. UGOVORNE OBVEZE

Rimska konvencija od 19. lipnja 1980. o mjerodavnom pravu za ugovorne obveze.

Luganska konvencija od 16. rujna 1988. o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima.

8. MEĐUNARODNA TRGOVINA

Haška konvencija od 15. lipnja 1955. o mjerodavnom pravu za međunarodnu prodaju robe.

Bečka konvencija UN-a od 11. travnja 1980. o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe.

Ženevska konvencija od 19. svibnja 1956. o ugovorima o međunarodnom prijevozu robe cestovnim putem.

9. KREDITNI INSTRUMENTI

Ženevska konvencija od 7. lipnja 1930. o utvrđivanju jedinstvenog prava za mjenice i zadužnice te o rješavanju određenih sukoba zakona.

Ženevska konvencija od 19. ožujka 1931. o utvrđivanju jedinstvenog prava za čekove te o rješavanju određenih sukoba zakona.

10. IZVANUGOVORNE OBVEZE

Pariška konvencija od 29. srpnja 1960. o odgovornosti trećih strana u području nuklearne energije (i dodatni protokoli).

Briselska konvencija od 29. studenoga 1969. o građanskopravnoj odgovornosti za štetu od onečišćenja uljem.

11. ARBITRAŽA

Njujorška konvencija od 10. lipnja 1958. o priznavanju i izvršenju stranih arbitražnih odluka.

Europska konvencija od 21. travnja 1961. o međunarodnoj trgovinskoj arbitraži.

12. PRAVOSUDNA POMOĆ I SURADNJA

Haška konvencija od 1. ožujka 1954. o građanskopravnom postupku.

Haška konvencija od 15. studenoga 1965. o dostavi, u inozemstvu, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima.

Haška konvencija od 18. ožujka 1970. o izvođenju dokaza u inozemstvu u građanskim ili trgovačkim stvarima.

Luganska konvencija od 16. rujna 1988. o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima.

13. ZAKLADE

Haška konvencija od 1. srpnja 1985. o mjerodavnom pravu za zaklade i njihovu priznavanju.

Usklađenost pravila iz međunarodnih konvencija, posebno jedinstvenih zakonskih pravila, i odgovarajućih domaćih pravila međunarodnog privatnog prava osigurana je člankom 2. Zakona 218/1995, pri čemu činjenica da neka situacija ili neki odnos ulazi u područje primjene domaćeg prava ne dovodi u pitanje primjenu međunarodnih konvencija koje su na snazi u Italiji na isti predmet.

Posljednji put ažurirano: 22/12/2021

Verziju ove stranice na nacionalnom jeziku održava odgovarajuća kontaktna točka EJNI-a. Prijevode je napravila služba Europske komisije. Moguće promjene u originalu koje su unijela nadležna nacionalna tijela možda još nisu vidljive u drugim jezičnim verzijama. Europska pravosudna mreža i Europska komisija ne preuzimaju nikakvu odgovornost u pogledu informacija ili podataka sadržanih ili navedenih u ovom dokumentu. Pogledajte pravnu obavijest kako biste vidjeli propise o autorskim pravima države članice odgovorne za ovu stranicu.